

CATHINCA VAN SPRUNDEL

GRATIS VOORPUBLICATIE

De
Vrouw
van
Myrdin

APARECIUM
SCHRIJFWEDSTRIJD
WINNAAR
2016

Abonneer je nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

YOUNG ADULT FANTASY

De
Vrouw
van
Myrdin

CATHINCA
VAN SPRUNDEL

© 2017 Scelta Publishing
© 2016 Cathinca van Sprundel

Omslagbeeld: Carmen Ploeg
Omslag- en opmaakontwerp: Carmen Ploeg
Illustratie kaart: Cathinca van Sprundel
Tekstredactie: Carmen Ploeg, Linda Everts
Auteursfoto: Joeri de Jong

Eerste druk, mei 2017

ISBN 978-94-91884-60-3
NUR 334

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.CATHINCA.COM

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Cymbran

I

De boodschapper

Tijdens elke vlucht voor mijn leven, dacht ik terug aan de rit vanuit Dyfed. Mijn moeder en ik, op de rug van Faladai, tegen de duisternis uit de Andere Wereld. Hoe levensbedreigend mijn situatie ook was, die ene herinnering hield me scherp. We waren die duisternis met zijn monsters voorgebleven. Als dat gelukt was, dan hoorde ik niet te eindigen in de handen van een stel struikrovers. Zeker niet op mijn laatste missie.

Waarom was ik juist vandaag op deze groep gestuit? Ik gaf mijn paard een extra tik op de billen, toen ik merkte dat het dier vertraagde. Eigenlijk hield ik er niet van paarden te slaan, maar dat was de enige taal die deze knol leek te begrijpen. Achter me hoorde ik hoefgetrappel, gehinnik, barse stemmen en het kenmerkende geluid van ijzer op ijzer. Hoewel ik achterom wilde kijken, bedwong ik die neiging. Ik moest mijn ogen op de modderige zandweg voor me houden. Iedere aarzeling of fout kon me het leven kosten.

Een tak zwiepte in mijn gezicht en mijn hoofd klapte naar achteren. Regendruppels sproeiden over mijn gezicht en bleven hangen in mijn kaproen en tuniek. In een reflex liet ik de teugels iets vieren. Mijn wang brandde. Gelukkig hoefde ik mijn rijdier niet verder aan te sporen. Blijkbaar was het dreigende gevaar tot haar trage brein doorgedrongen.

Ik kneep in de teugels en vloekte. De meeste struikrovers hadden normaal gesproken de achtervolging allang gestaakt. Het waren armzalige types die eenvoudige barricades maakten, waarmee ze reizigers tot stoppen dwongen. Ze zwaaiden wat met hun geïmproviseerde wapens en maakten de ongelukkigen hun schamele bezittingen afhandig. Dat soort was ik gewoonlijk te snel af. Met een beetje oplettendheid en boerenverstand was zo'n barricade eenvoudig te omzeilen. Meestal koos ik een ander pad, of sprong ik er gewoon overheen, als ik een goed paard had.

Deze keer zat het me flink tegen. Dit waren niet de gewone hongerige boeren die gingen stropen en roven. Deze mannen hadden paarden en waren goed bewapend. Ik gokte dat het gedeserteerde soldaten waren, of huurlingen misschien, die al te graag de zakken van deze koninklijke boodschapper wilden leegmaken. Ik zou het niet erg vinden als ze alleen op het geld uit waren. Meestal was dat niet genoeg en ik kende geen enkele boodschapper die een ontmoeting met dit soort tuig kon navertellen. Daarna pakte de plaatselijke heer zo'n bende aan, maar daar zou ik weinig aan hebben. Het feit dat ik lichter bepakt was dan zij, was tot nu mijn enige voordeel geweest, al vroeg ik me af hoelang deze merrie het zou volhouden. Het duurde nog veel te lang voordat ik de grote weg naar Caer Rhoslyn zou bereiken. Het arme dier zweette en het schuim stond haar rond de mond. Zij was niet de enige. Mijn haar plakte aan mijn voorhoofd en de striem op mijn wang prikte van het zweet dat erin liep. Ik beet voor de zoveelste keer op mijn lip en proefde bloed. De wind blies mijn kaproen naar achteren en het opspattende water van de vele plassen had mijn broek doorweekt.

Waarom had ik geen zwaardere missie gekregen? Voor dringende berichten over tekorten en andere bedreigingen kon ik altijd rekenen op de betere paarden. Wanneer ik het zegel van koningin Aranrod toonde, waren alle heren verplicht om mij een goed ros te geven. Vandaag had ik slechts de felicitaties overgebracht naar een graaf uit Ystrad. Zijn vrouw was net bevallen van een zoon. Aangezien deze route gewoonlijk veilig was, zat ik dus opgescheept met deze knol. En juist nu kreeg ik deze schooiers op mijn dak. Nou, ondanks al deze pech zouden ze mij vandaag niet krijgen. Na zeven jaar ploeteren was ik niet van plan mezelf om te laten brengen tijdens mijn laatste opdracht.

Een steenworp voor me maakte de weg een scherpe bocht. Aan de rechterkant van de weg werd het struikgewas minder dicht en de bomen stonden verder van elkaar af. Als ik het me goed herinnerde, kwamen er na deze bocht nog enkele andere bochten in de weg, voordat de weg de Gladys rivier zou volgen. Een plan begon zich te vormen en ik waagde een blik achterom. Mijn achtervolgers waren er nog, maar het was me gelukt de afstand tussen ons iets te vergroten. Hoeveel waren het er? Een dozijn? Ik draaide me om en spoorde mijn paard weer aan. Qua snelheid zou ik het niet van hen winnen. Dit dier was niet gemaakt voor een langdurige galop. Ik keek naar de hemel. Het zou niet lang meer duren voordat de schemering zou vallen. Dat kon mijn redding zijn. Ik moest nu handelen. Een andere kans zou ik waarschijnlijk niet meer krijgen. Ik haalde mijn linkervoet uit de stijgbeugels en hoopte dat mijn achtervolgers dat niet gezien hadden. Mijn paard schoot de bocht om en ik zwiepte mijn been over het zadel,

terwijl ik mezelf omhoog hield aan de randen. Na een schietgebedje sprong ik van de merrie.

In een reflex maakte ik mijzelf klein, zodat mijn nek beschermd was tegen de klap. En dat was me er een. Hoewel ik de boom gemist had, was dit struikgewas niet de zachtste plek ter wereld om te landen. Ik voelde de landing tot in mijn botten, waarna ik verder door het gebladerte schoot. Takken en doorns drongen zich door de stof van mijn kleding heen. Ik beet op mijn wangen om niet te gillen.

Na wat een eeuwigheid leek, kwam ik tot stilstand. Mijn spieren schreeuwden het uit van pijn. Toch bewoog ik niet. Beweging zou de aandacht op mij vestigen. De wind waaide door het struikgewas en ik kon een rilling niet onderdrukken. Het lawaai van paarden, wapens en ruwe mannenstemmen klonk dichtbij. Ze waren bij de bocht. Laat ze alsjeblieft niet naar het struikgewas kijken, dacht ik. Was de merrie doorgereden? Zo zonder ruiters had ze toch wel de volgende bocht kunnen bereiken waardoor ze uit het zicht was? Ik hield mijn adem in en mijn oren waren gespitst op elk geluid. Het hoefgetrappel van de paarden van mijn achtervolgers vertraagde en ik moest de neiging bedwingen om te vluchten.

De seconden verstreken en mijn longen begonnen te branden. Een prikkend gevoel verspreidde zich over mijn armen, gezicht en benen. Ik was midden in de brandnetels beland. Het geluid van de hoeven vertraagde nog iets, voordat het weer versnelde. Gelukkig. Ze spoorden hun paarden weer aan. Hoe lang het duurde voordat het lawaai wegstierf, wist ik niet. Voor mijn gevoel waren er uren verstreken. Pas toen ik zeker was dat ik geen geluid meer hoorde, liet ik sissend mijn adem ontsnappen.

In gedachten zong ik *Hen Ferchetan*, een schunnig liedje dat vooral populair was bij de staljongens. Aan het einde van het een-na-laatste couplet durfde ik in beweging te komen. Je kon nooit voorzichtig genoeg zijn. En voorzichtigheid had me al die jaren in leven gehouden. Goed, ik had soms geluk gehad, zoals nu. Ik kreunde. Dit kunststukje had dan wel mijn leven gered, maar ik moest het flink bezuren. Zo te voelen was er niks gebroken, alles deed echter zeer en ik was volledig kletsnat. De armen van mijn groene tuniek waren opengescheurd en ik zag een flinke bloeduitstorting op mijn rechterarm naast vele kleine bulten, schrammen en doorns. Mijn spieren leken het uit te schreeuwen toen ik mezelf om-draaide. In de beweging trok ik een pluk haar uit mijn hoofd. Dat kon er ook nog wel bij. In de struiken hingen nog meer asblonde haren en stukjes stof. Ik haalde diep adem, maar kon mezelf nog niet aanzetten te bewegen. Dit moest. Ik kon hier niet blijven. Als de rovers mijn paard te vroeg zouden ontdekken, zouden ze terugkeren. Ik haalde een paar keer diep adem en begon door het struikgewas te worstelen. Bewegen, ik moest bewegen, anders zou ik volledig verstijven.

Toen ik eindelijk een oud wildpad bereikte, had de schemering al ingezet. Het was afgekoeld en ik wreef over mijn armen en benen om er nog een beetje gevoel in te houden. Het vroom gelukkig 's nachts niet meer, anders was ik kansloos geweest met mijn doorweekte kleding. De winter was voorbij. Ik zuchtte een keer diep. Aangezien ik niets hoorde of zag van mijn achtervolgers, kon ik voorlopig aannemen dat ik veilig was. Het nadeel was dat het nu te donker was om weegbree te zoeken. Dat had de jeuk van de

brandnetels kunnen verlichten. Daarbij zag ik weinig tekenen van bewoning. Dit beloofde een koude, stramme en vervelende nacht te worden.

‘Je hebt het weer mooi voor elkaar, Airys,’ mompelde ik, terwijl ik de kap van mijn kaproen over mijn hoofd trok en verder strompelde. Mijn rechterknie had geen zin meer om te buigen. Als het lukte westwaarts te blijven gaan, dan bereikte ik misschien morgenochtend de grote weg naar Caer Rhoslyn.

‘Dit is je laatste opdracht,’ fluisterde ik tegen mezelf, niet in staat om meer geluid te produceren. ‘Vanaf morgen wordt alles beter.’ Het leven van een boodschapper ging niet over rozen. Maar het kon erger. Het kon altijd erger.

‘Airys, wakker worden kleintje,’ zei een stem, die zo lieflijk klonk als het harpspel van mijn moeder. Toch klonk de toon dringend. Ik wreef de slaap uit mijn ogen en ging overeind zitten in mijn bed. Opnieuw hoorde ik de stem en mijn blik ging door de kamer. Mijn adem stokte toen ik een vrouw bij de haard zag staan. Ze droeg een jurk die telkens van kleur leek te veranderen en ondanks haar lange zilveren haar dat op de grond viel, had ze het gezicht van een meisje van zo’n zestien jaar. Hoewel het jaren geleden was dat ik haar gezien had, herkende ik haar meteen.

‘Oma!’ riep ik en ik schoot uit bed om haar te omhelzen, maar iets in haar blik weerhield me daarvan.

‘Ik heb weinig tijd,’ zei ze zacht. ‘En ik kan je alleen waarschuwen. Iemand heeft de slechte wezens uit de Andere Wereld losgelaten. Ze hebben het op Dyfed gemunt. Je moet vluchten.’ Met die woorden loste ze op in het niets. Ik rende naar de haard op mijn blote voeten. Ze was nergens meer te bekennen.

‘Pas op voor de kinderen van Don,’ hoorde ik haar nog zeggen.

‘En papa dan? We moeten op hem wachten!’ riep ik haar na. Wist ze dat hij met Koning Bran op veldtocht was tegen de Heren van de Schepen? Samen zouden ze de grenzen van Cymbran beschermen tegen die rovers en plunderaars. Mama en ik moesten op hem wachten tot hij terug was! Voor ik deze vreemde boodschap kon verwerken, stormde mijn moeder de kamer binnen. Ze sloeg een deken om me heen en sleurde me mee naar de stallen. Had zij alles gehoord? Moesten we echt vluchten? Ik was nog niet eens aangekleed!

De vraag stierf op mijn lippen toen ik ineens gehuil hoorde. Het deed me denken aan een roedel wolven, al ging dit klaaglijke gehuil recht door je ziel. Ik voelde mijn moeders armen verstijven en ze hield me zo stevig vast dat het pijn deed. Ze hapte naar adem. Er was iets goed mis. Mijn maag en keel knepen samen. Ik merkte dat er tranen opkwamen en ik knipperde ze weg. Deze zomer was ik elf geworden. Groot genoeg om niet meer om alles te huilen.

Mam duwde de deur open en rende over het kasteelplein naar de stallen, terwijl ik moeite moest doen om haar bij te houden. Het was zo vroeg dat alle bedienden nog sliepen. Ik zocht naar de bewakers, maar het was zo donker dat ik bijna niets kon zien. Dit hoorde niet. ‘s Nachts brandden er normaal overal fakkels en bij de kasteelpoort was altijd een vuur voor de dienstdoende soldaten. Ik keek omhoog. De maan en sterren waren niet te zien. Mam liet me los, gooide de staldeuren open en haalde haar paard Faladai uit de stal. Voordat ik het wist, zette ze me hardhandig op de rug van het

paard. Moesten we Gaenor niet wakker maken? En de rest? De vragen stierven op mijn lippen. Mam sprong achterop en sloeg een arm om mij heen, terwijl ze de andere hand in de manen van het paard begroef.

'Ren Faladai! Je kent de weg naar de veiligheid!' riep ze en de merrie schoot weg, terwijl de duisternis de omgeving opslokte.

'Houd je goed vast!' riep mam. Dat hoefde ze geen tweede keer te zeggen. Ik had geleerd om zonder zadel en teugels te rijden. Toch klemde ik me aan mijn moeder en Faladai's manen vast. Hoe kon Faladai de weg vinden? Ik zag niets meer van mijn omgeving. Geen huizen, geen bomen, geen andere herkenningspunten. Op Faladai's hoofd na was er niets te zien. De lucht was zwaar en drukte als een deken op me. Het was overdag nog zulk mooi weer geweest. Hoe kon het nou zo omslaan? De manen van Faladai kwamen in mijn gezicht. Ik keek op naar mam, die strak voor zich uit staarde.

Ineens hoorde ik het gehuil weer en verschenen er lichtjes in de duisternis. Waren het fakkels? Vuren?

'Niet kijken, Airys,' mompelde mam. Natuurlijk keek ik en mijn adem stakte. In de lichtbollen ontwaarde ik de meest monsterlijke wezens die ik ooit gezien had. Ze hadden klauwen, scherpe tanden. Delen van hen leken te veranderen. Ik zag uitstekende botten, holle ogen en grimassen vol gebroken tanden. Het erge was, ze zagen mij ook. Ik wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit mijn keel.

Het gekrijs was al erg, maar nu hoorde ik stemmen. Mensenstemmen die om genade smeekten, het gejam van een dier in doodsnood, maar vooral het gefluister van de monsters, die me allerlei dingen beloofden.

‘Kom je met ons spelen?’ zeiden ze. ‘We vlechten gouden ringen in je haren en je mag rijden op de mooiste paarden ter wereld. Je zult een koningin zijn!’ Hun stemgeluid klonk verleidelijk. De mooiste paarden? Mooier dan Faladai? Wat zou er gebeuren als ik afstapte? Mijn moeder trok me dichter tegen haar aan en de gedachten vervlogen. Meteen veranderden de stemmen.

‘Je bent van ons, voor eeuwig!’ zeiden ze. ‘We rijden jou en je moeder aan stukken, en voeren je je eigen ingewanden, zonder dat je sterft. Je kan niet ontsnappen!’

Ineens doken de wezens op ons. Ze grepen naar mijn deken, naar Faladai’s benen, naar mama’s haar. Ik gilte toen iets mijn voet greep en ik gleeed van de paardenrug af. De sterke arm van mijn moeder trok me terug.

‘Laat ons met rust!’ riep ze. Met haar vrije hand maakte ze een teken in de lucht. Een teken van macht. Mam had gezegd dat ze lang genoeg gestudeerd had om er een paar te kennen. Ik had haar de tekens nog nooit zien gebruiken, maar aan de andere kant hadden de wezens uit de Andere Wereld ons nog nooit eerder aangevallen. De monsters sisten en doken weg. Genoeg voor Faladai om door de duisternis heen te breken. Er verscheen een rivier voor ons, die me deed denken aan de grensrivier van Dyfed. Waren we al zover?

Faladai vertraagde iets en stapte in het water. Druppels spatten omhoog. Ik keek achterom, naar de duisternis en zag daar glimmende ogen en glanzende tanden. Plotseling zakte Faladai door haar benen en werd ik van haar rug geslingerd. Ik ging kopje onder en mijn mond vulde zich met water. De kou was verlamdend. Waar was boven? Waar was onder? Ik probeerde met mijn armen te zwaaien, maar raakte verstrikt

in de deken. Het water trok me mee. Het was niet eerlijk! Papa zou me leren zwemmen, als hij niet op veldtocht was gegaan. Lucht! Ik wilde lucht!

Vlak voordat ik dacht dat mijn longen zouden klappen, greep een arm me en werd ik meegetrokken. Ik schoot door het wateroppervlak en hapte naar adem. Mama!

'Klem je vast om mijn nek!' riep mam en ik deed wat ze zei. Ze zwom naar de oever en klom op de kant. Eenmaal op vaste grond rolde ik van haar af. Ik hoestte en braakte water uit en hapte piepend naar adem.

Toen ik opkeek, zag ik dat Faladai vlak in de buurt lag. Nee! Ik kroop naar haar toe. Het mooie paard had zich naar de oever gesleept. Druppels gleden over haar vacht, haar oren lagen in haar nek en ze haalde reutelend adem. Ze had zich volledig uitgeput. Ik aaide haar over haar manen. Het liefst wilde ik haar lieve woordjes toefluisteren, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. Faladai hijgde en keek me aan. Ze hinnikte nog een keer klaaglijk, voordat haar adem stokte en haar ogen wegdraaiden.

'Sta op, alsjeblieft,' wist ik met moeite uit te brengen. 'Sta op!' Ik schudde haar hoofd maar er was geen reactie. Ik had eerder een dood paard gezien, maar dit geloofde ik niet. Faladai was speciaal, die mocht niet sterven! Mam sloeg haar armen om me heen en ik kon mijn tranen niet meer inhouden. Ze kwamen als een vloedgolf die niet te stoppen leek.

'Ik wil naar huis,' snikte ik, terwijl het snot uit mijn neus droop.

'Ik ook,' fluisterde ze. Zo klemden we ons tegen elkaar aan, tot de zon opkwam. Ik keek van haar schouder op en mijn ogen werden groot. De zonnestralen kwamen op de rivier, en

op ons, maar ze bereikten het land aan de andere kant van de rivier niet. Aan de overkant was één grote zwarte, dichte mist. De lucht leek hier en daar te trillen, maar het licht scheen er niet. Dyfed was volledig opgeslokt.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik. Mam volgde mijn blik en slaakte een gesmoorde kreet. Het duurde even voordat ze kon spreken.

‘Het ziet ernaar uit dat de Andere Wereld ons land heeft ingenomen,’ zei ze.

‘Maar ik zag oma! Zij komt er ook vandaan!’ riep ik. ‘Kon zij ze niet tegenhouden?’

‘Er zijn zowel goede als kwade wezens in de Andere Wereld, en ze zijn allemaal grillig,’ mompelde mam, terwijl haar blik nog steeds op de donkere mist gericht was.

‘Je grootmoeder heeft me gewaarschuwd... Ik wist niet dat het zo erg zou zijn,’ vervolgde ze.

‘Hebben ze iedereen meegenomen?’ vroeg ik.

‘Alles is weg,’ fluisterde ze. Bij die woorden drong het echt tot me door. Niet alleen Faladai was weg, maar ook Gaenor, Gwen, Maira, ons kasteel Dathyl, mijn bed, mijn vriendinnen, Mar die altijd koekjes voor mij stal. Heel Dyfed was weg, met alle inwoners. Mijn vaders prinsdom, dat ik ooit zou erven. Weg. Ik aaide Faladai door haar manen en kroop dichtertegen haar aan. Dit was een droom. Een nachtmerrie. Ik lag nog gewoon in mijn eigen bed. Dit was niet echt.

‘Kom.’ Mam trok me van het paard weg. Ze probeerde overeind te komen, maar haar linkerbeen schoot onder haar vandaan en ze kreunde. Ik zag dat er druppels bloed langs haar onderbeen gleden. Vlak bij haar knie zat een flinke jaap. Hadden de monsters dat gedaan? Zonder iets te zeggen, rukte

ze een reep stof van haar jurk en verbond de wond waarna ze opnieuw opstond. De verbeterde blik in haar ogen vertelde me dat ik niet achter moest blijven. Ik keek om naar Faladai. We konden haar toch niet zo achter laten? Voordat ik mijn bezwaren kon uiten, stak ze haar hand uit en hielp me op mijn voeten. Ik rilde, maar mijn benen deden het nog en ik liep met haar mee. Even leek ze haar evenwicht te verliezen, toen hervond ze zich en hinkte verder. Haar zwijgen deed mijn buik ineens krimpen. Ze wist altijd overal een antwoord op. Mam kon lezen en had vreemde talen en tekens geleerd. Haar bibliotheek bevatte de meeste boeken en rollen van het hele land. Ze kende tekens van macht. Hier leek ze niets meer op te kunnen zeggen. En als zij het niet wist, dan wist niemand het.

Ik keek naar haar gezicht en zag dat ze strak naar de horizon voor ons staarde. Plotseling merkte ik dat de tranen over haar wangen stroomden. Nee, dat kon toch niet? Dat besef voelde als een slag in mijn gezicht. Kinderen huilden, zwakkeren huilden, maar mijn ouders niet. Ze waren de beste ouders ter wereld. Mijn vader was de Prins van Dyfed en een beroemd krijger, en mijn moeder was de wijste geleerde in heel het land. Haar verdriet vertelde me dat ze net zo machteloos was als ik. En ik beseftte dat ik geen kind meer was.

Met bonzend hart schrok ik wakker. ‘Mama!’ riep ik. Maar niemand antwoordde. Mijn ademhaling was jachtig en het duurde even voordat ik weer wist waar ik was. De zon verwarmde mijn gezicht en de pijn schoot in mijn ledematen toen ik me bewoog. Vervloekt. Wanneer was ik in het gras geploft en in slaap gevallen? Ik kon het me niet meer herinneren. De lenteson verwarmde me iets op, maar de kou zat nog steeds in mijn botten. Ik schrok op toen ik een zacht ‘oehoe’ naast me

hoorde. Verderop zat een kleine bruine uil op een lage tak die zijn veren uitschudde. Zijn grote ronde ogen leken dwars door me heen te kijken. Die was nog laat op. Dit was geen positief voorteken voor vandaag.

‘Ksssjt, ga weg! Ongeluksbeest!’ zei ik schor. De uil vloog op en verdween tussen de bomen. Het duurde een paar minuten voordat ik overeind kon komen en bij mijn eerste passen zwalkte ik als een dronkaard. Ik keek op en zag dat ik vlakbij de grote weg was. Blijkbaar had ik met mijn ongemakkelijke weg door het struikgewas een flink stuk van de route afgesneden. Zo te zien waren de eerste boeren en handelaren al op weg. Misschien kon ik onderweg iets te eten krijgen. Hopelijk bleef het de rest van de dag droog, zodat mijn natte kleding kon opdrogen. Na enkele wankele passen, probeerde ik er een iets standvastiger ritme in te zetten. Eenmaal bij de weg keken enkele reizigers op, maar bij het zien van het modderige blazoen op mijn kleding wendden ze hun blik weer af. Met een koninklijke boodschapper moest je je niet bemoeien. Ik zuchtte. Ik was te dicht bij Caer Rhoslyn om nog tijd te verspillen en een paard te regelen in één van de nabij gelegen dorpen. De torens zag ik al in de verte. Ik zuchtte. Nog even doorzetten. Dit was mijn laatste dag.

Ik bereikte de hoofdstad een paar uur voor zonsondergang. Voor de stadspoort stond nog een lange rij van mensen die naar binnen wilden. Gelukkig kreeg ik als boodschapper een snelle doorgang. De marktkramen waren al opgeruimd en bij de dichtstbijzijnde bakker kon ik slechts een stuk oud brood krijgen. Het stopte het rommelende gevoel in mijn maag, maar ik hoopte dat ik bij het avondmaal wat beters kon krijgen.

Het pad helde en mijn onderbenen protesteerden hevig. Het kasteel van Caer Rhoslyn was op een klif gebouwd en de stad was er door de jaren heen in verschillende ringen tegenaan gegroeid. Vanuit de stad liepen er meerdere wegen naar een beschutte haven. De burcht zelf was een saai, grijs en robuust bouwsel. Op de torens wapperden vlaggen met koningin Aranrods wapen dat net zo kleurloos als het kasteel was: op de witte stof stond slechts een zwart wiel. Ondanks zijn saaie uiterlijk, diende deze burcht zijn doel perfect. Ik wenste elke heer die het in z'n hoofd haalde dit kasteel te belegeren veel succes. Toch vond ik ons kasteel Dathyl in Dyfed mooier, al was het een stuk kleiner en bestond het vooral uit meerdere gebouwen die tegen elkaar aan geplakt waren. Mijn prinsdom Dyfed had erom bekend gestaan dat ze grote strijders voortbracht, maar geen grote bouwers. Ik glimlachte en merkte dat de hoop in mijn borst groeide, al verdreef dat niet de knoop in mijn maag. Misschien zou ik Dyfed na vandaag eindelijk weer zien.

Eenmaal door de kasteelpoort groetten een aantal bedienden me zonder echt van hun werk op te kijken en ik groette terug. De meesten waren druk bezig met de voorbereidingen voor het avondeten en voor de nacht. Opperkamerheer Geraint stond bij de poort naar de stallen en ik vloekte binnensmonds. Ik had gehoopt dat ik me eerst had kunnen opfrissen.

‘Problemen onderweg gehad?’ vroeg hij koeltjes, terwijl hij me van top tot teen bekeek. Een vrolijk aangezicht was ik niet. Ik knikte en gaf hem mijn geldbuidel. Meteen begon hij de verschillende munten te tellen. Ook al gaf ik nooit meer uit dan het noodzakelijke, tevreden leek hij nooit. Misschien had koningin Aranrod hem daarom aangesteld. Zij stond ook

niet bekend om haar gulheid. Geraint stopte de buidel weg en mompelde dat ik me kon opfrissen in de barakken. Gelukkig zei hij niets over het ontbrekende paard. Ik maakte me kleiner en hoopte dat ik verder geen aandacht zou trekken.

‘Airys!’ riep een bekende stem en ik draaide me om. Shona liep op me af. De oude vrouw droeg in haar ene hand een waskom en in de andere een aantal kammen en doeken. Ze liep traag, maar vastberaden op me af. Ik schoot naar haar toe en nam de kom van haar over.

‘Shona? Waarom draag je zoveel? Kan niemand je helpen?’ zei ik.

‘Ik heb geen zin om twee keer te lopen,’ zei Shona schouderophalend, terwijl ze een lok haar onder haar lichtblauwe hoofddoek stopte. Tussen het vele grijs door zag je nog enkele rode haren. In haar jeugd moest dat prachtig zijn geweest.

‘Al die andere jongens en meisjes hebben het altijd zo druk. Ze kunnen niks aan en klagen bij het minste of geringste,’ grijnsde ze, wat de fijne rimpels rond haar ogen en mond benadrukte. Ze trok haar blauwe jurk iets omhoog om over een drempel te stappen.

‘Hoe gaat het met mijn favoriete boodschapper?’ vervolgde ze. ‘Ik zie dat je weer eens door de modder gerold hebt?’ Ik gromde en krabde aan een van de vele jeukende bulten op mijn armen. Alsof ik dit voor de lol deed. Misschien moest ik toch maar langs de chirurgijn. Die had vast wel een zalfje tegen die verschrikkelijke jeuk. Een rilling ging door me heen en mijn maag rommelde. Wat verlangde ik naar een warme maaltijd. Shona pakte mijn gescheurde mouw en ik stopte in mijn pas.

‘Ik denk dat de haren van vrouwie Nia maar even moeten wachten. Jij hebt mijn vaardigheden meer nodig dan zij,’

zei ze. In haar stem klonk geen oordeel of medelijden, maar wel een vastbeslotenheid die me vertelde dat tegenstribbelen weinig zin had.

‘Nee, het komt wel goed,’ probeerde ik. ‘Ik fris mezelf wel op. Ik wil niet dat vrouwe Nia woest op je wordt.’ Nia stond bekend om haar driftbuien, waardoor ze de schrik van de bedienden was. Ze was echter één van de favoriete hofdames van de koningin. Shona rolde geërgerd met haar ogen.

‘Als je zoveel seizoenswisselingen gezien hebt als ik, schrik je niet meer van dat kinderachtige gestampvoet,’ zei ze. ‘Ze weet dat het bij mij geen zin heeft.’ Shona stopte en wreef over haar heup, voordat ze verder liep. Ik kende haar goed genoeg om er niets van te zeggen.

‘Dankjewel,’ zei ik. Shona klakte met haar tong.

‘Je hebt sowieso hulp nodig,’ zei ze. ‘Zo kan je niet voor koningin Aranrod verschijnen. Als prinses en vrouwe hoor je er beter uit te zien dan in dit boodschapperskloffie. Of wat daar nu van over is.’ Bij die woorden stopte ik in mijn pas en mijn ogen werden groot. De oude vrouw dempte haar stem.

‘Jij denkt soms dat iedereen het vergeten is, maar er zijn er genoeg die het zich nog herinneren. Je hebt haar zeven jaar gediend en ze moet nu haar belofte nakomen,’ zei ze.

‘Ja, ze moet zich aan haar belofte houden,’ herhaalde ik zwakjes en ik merkte dat de steen in mijn maag groeide. ‘Ik had verwacht blij te zijn,’ vervolgde ik. ‘Hier heb ik al die jaren naartoe gewerkt. Maar...’

‘Je bent doodsbang,’ zei Shona.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik ben bang.’

Shona loodste me mee naar haar kamer. Als oudgediende had ze dat privilege. De rest van de bedienden sliepen in of boven

de keukens. Eenmaal binnen legde ik de waskom op de eenvoudige houten tafel in de hoek. Shona blafte wat tegen een jongen die voorbij liep.

‘Ze komen straks met water en schone kleding voor je,’ deelde ze mee. Het klonk allemaal heerlijk. Ik wilde geen stap meer verzetten. Ik plofte op een kruk neer en strekte mijn benen voor me uit. Ondanks dat ik gewend was om te lopen en te rijden, brandde de onderkant van mijn voeten, om over de rest van mijn spieren maar te zwijgen. Het gebrek aan slaap hakte erin en ik gaapte.

‘Weinig geslapen?’ vroeg Shona, waarna ik nog een paar keer gaapte. Het leek alsof ik niet kon stoppen.

‘Ik kijk uit naar mijn bed,’ gaf ik toe. En dat deed ik echt. Het leek me zo fijn om gewoon de barakken in te strompelen, neer te ploffen op mijn stromatras en deze dag te vergeten. De struikrovers, de gebeurtenissen van zeven jaar terug. Misschien kon mijn ontmoeting met koningin Aranrod wel wachten. Waarschijnlijk was ze het volledig vergeten. Een dienstmeisje kwam binnen met water voor de waskom en een kop stevige soep die ik dankbaar naar binnen werkte. Daarna waste ik mezelf met het water uit de waskom. Het lauwwarme water voelde heerlijk tegen mijn getergde huid. Toen ik klaar was, reikte Shona me een doek om me mee af te drogen.

Nee, een confrontatie ontlopen had geen zin. Ik wilde ook niet wachten totdat mijn geluk als boodschapper op was. Met deze baan genoot je een zekere vorm van aanzien, maar je had weinig uitzicht op een lang leven. De lange dagen op de weg braken de meesten uiteindelijk op en er was altijd kans om gepakt te worden door struikrovers of om gedood te worden tijdens gevechten. Ook was je niet altijd veilig voor de toorn van een boze heer die niet tevreden was met je bericht.

Wanneer je opgesloten werd, kon je niet rekenen op steun of losgeld. Voor jongere zonen van armere adel was dit werk ideaal. Als ze het lang genoeg uithielden, konden ze hun eigen fortuin opbouwen. Voor mij was deze baan de enige optie geweest, aangezien ik geen enkel talent had voor hofdame. Morwa had nog steeds een kale plek van die ene keer dat ik haar haren in de fik had gestoken. Maar goed, als boodschapper had ik koningin Aranrod zeven jaar zonder betaling gediend. Het was tijd om mijn beloning in ontvangst te nemen.

‘Au!’ zei ik toen Shona een kam in mijn asblonde haar zette, die meteen bleef hangen achter een klit. Ze reageerde niet op mijn uitroep en ging verder met het kammen en wassen van mijn haar. Nadat het ergste vuil eruit was, vond ik dat kammen niet eens heel onprettig.

‘Zonde dat je het zo kort houdt,’ mompelde ze, terwijl ze een schaar pakte. Vakkundig knipte ze enkele klitten en pieken eruit en knipte ze de onderkant bij tot een rechte lengte. Het hing nu net over mijn oren. Voor mijn werk was dat een prima lengte. Het zat niet in de weg en soms was het handig om voor een jongen door te kunnen gaan.

‘Ik zal het laten groeien,’ zei ik en Shona bromde tevreden, waarna ze me een schoon onderhemd en een eenvoudige jurk aanreikte. Ik trok de resten van mijn tuniek, oude onderhemd en mijn broek uit, waste me en gooide de jurk over mijn hoofd. Het feit dat mijn kleding niet meer aan mijn huid plakte, voelde als een verademing. Ik voelde me meteen een stuk minder moe.

‘Denk je dat Aranrod zich aan haar belofte houdt?’ vroeg ik mezelf hardop af, terwijl ik een paar knopen vastmaakte. ‘Ze is en blijft een machtige tovenares. Wie weet heeft ze een manier gevonden om zich niet aan de Tynged te houden.’

‘Misschien wel, misschien niet, dat weet je pas als je het haar vraagt. Hartelijk zal ze niet reageren, dat kan je niet van haar verwachten. Ze is tegen niemand aardig,’ mompelde de oude vrouw en ze trok mijn jurk recht. Even leek ze haar evenwicht te verliezen.

‘Doe je voorzichtig?’ zei ik.

‘Wat denk je,’ zei Shona. ‘De kraaien zullen nog even moeten wachten voordat ze het vlees van mijn botten kunnen trekken. Wees gerust, die krijgen ooit een taaie maaltijd aan mij, maar nu nog niet.’ Ze lachte en zonder erbij na te denken, kopieerde ik haar grijns. Raar mens. ‘Nou, opschieten. Het avondeten is geweest. Ze kan je nu nog ontvangen,’ zei ze, terwijl ze me de gang opduwde. ‘Mocht je trouwens eindelijk eens tijd krijgen voor jongens, kom dan naar Shona!’ riep ze me na. ‘Ik heb er genoeg tussen mijn benen gehad om je er alles over te vertellen!’

Bij die woorden werden mijn wangen warm en ik haastte me door de gang. Had iemand dat gehoord? Eenmaal in de buurt van de grote zaal vertraagde mijn pas. Shona had gelijk: ik was bang. Wat als koningin Aranrod haar magie uit de Andere Wereld op mij zou richten? Was mam er nu nog maar. Zij had koningin Aranrod eerder weerstaan.

‘Er bestaan twee soorten magie in Cymbran’ had ze ooit gezegd. ‘Je kunt toverkracht gebruiken van de Andere Wereld. Daar staat altijd een prijs op. Zulke magie komt je bijna altijd duur te staan. En dan heb je de magie die zich in woorden bevindt. Naast de gewone letters zijn er tekens die iets van de wereld bevatten, waarmee je de werkelijkheid kunt veranderen. Ook hier betaal je een prijs voor: je moet lang studeren voor je een teken leert kennen, en dan nog langer voordat je ze kunt gebruiken.’

Ik glimlachte bij de herinnering aan dat moment, toen we nog veilig in ons eigen kasteel woonden. Ze had geprobeerd me de letters van mijn naam te leren. Helaas was ik een ongeduldige leerling en ging ik liever paardrijden. Hierdoor kon ik me die letters jammer genoeg niet meer herinneren. Niet dat het veel uitmaakte. Op klerken, geleerden en sommige ambtenaren na kon bijna niemand lezen. Als boodschapper leerde ik berichten uit mijn hoofd, of gaf geschreven berichten door. Misschien dat ik na vandaag de tijd zou krijgen om de letters opnieuw te leren. Mam zou dat vast gewaardeerd hebben.

Bij de deuren van de grote zaal haalde ik diep adem voordat ik naar binnen ging. Ik had vaker door die deuren gelopen de afgelopen jaren, maar nu drongen zich de herinneringen van zeven jaar geleden aan me op. Het was bijna alsof mam weer naast me liep. Zelfs met haar gewonde been had ze met een vastberaden, maar gracieuze tred gelopen, als de prinses die ze was. Ik rechtte mijn rug en probeerde mijn voeten iets naar buiten te draaien. Door al die jaren in het zadel liep ik met mijn tenen naar binnen. Niet echt gracieus. Gelukkig vielen mijn stevige kuiten onder mijn jurk niet op. De hakken van mijn schoenen klikten op de stenen vloer. De warmte van de grote open haard aan de linkerkant van de zaal sloeg me als een klap in mijn gezicht. Ik liet mijn adem los en liep naar de brede tafel die het grootste gedeelte van het vertrek innam.

Enkele pages en dienstvrouwen schoten langs elkaar met de laatste resten van het avondeten. Op de grote tafel lagen meerdere stapels rollen en perkament. Raadsheer Cullin zat bijna met zijn neus op een vel perkament, terwijl zijn leerling Macsen om de tafel heen drentelde en alles herschikte.

Koningin Aranrods vazallen, hun vrouwen en enkele hofdames hadden zich over de zaal verspreid. Sommigen leken zich te interesseren in Cullins werk, maar de meesten zaten voor de haard te luisteren naar een harpist die een treurige melodie speelde. In alle drukte viel ik nauwelijks op.

Mijn blik ging naar de stenen troon aan het eind van de zaal, die op dit moment leeg was. Ik probeerde de brok in mijn keel weg te slikken en liep naar de tafel. Macsen botste bijna tegen me aan, maar een paar anderen waren zo vriendelijk om voor me opzij te gaan. Daar stond Aranrod, met haar rug naar me toe, terwijl haar handen over documenten gleden. Ze droeg een paars gewaad, gevoerd met bont en haar lange zwarte haar was deels opgestoken in twee knotten, waarin gouddraad verweven was. Hoewel ze niet veel langer was dan ik, voelde ik me toch heel klein. Ze draaide zich naar me om en meteen viel ik uit gewoonte op één knie. Enkelen van de aanwezigen keken op. Op de achtergrond hoorde ik de tonen van de harpspeler, die onverstoord verder ging.

‘Hoogheid, uw boodschapper meldt zich,’ zei ik en mijn stem sloeg over. Waarom gebeurde dat nu? Dit deed ik al jaren! Mijn hart bonkte in mijn keel.

‘Spreek, boodschapper,’ zei koningin Aranrod, volgens het bekende protocol. Haar stem was zacht, maar toch kon de hele zaal elk woord verstaan. Ondanks dat ze niet jong meer was, had ze nauwelijks rimpels en haar huid was glad. Alles in haar houding straalde een koninklijke autoriteit uit. Ik likte mijn lippen en stond op.

‘Graaf Ofydd uit Ystrad heeft uw gelukwensen in goede orde ontvangen en wilt u mededelen dat hij bij de eerst-

volgende nieuwe maan zijn zoon aan het hof zal presenteren voor uw zegening,' zei ik en mijn stem klonk weer vast. Mijn ervaring nam het nu over. 'Op de weg tussen Ystrad en de Grote weg waart een bende rond die reizigers lastig valt. Ze hebben paarden en wapens. Ik heb er een dozijn geteld, maar het kunnen er meer zijn,' besloot ik.

Koningin Aranrod tikte met een lange nagel tegen haar kin en wendde zich tot de raadsheer.

'Heer Cullin, weet jij welke garde in staat is om die kant uit te gaan? Geraint? Zorg dat de omringende heren op de hoogte zijn, zodat ze in staat zijn snel te reageren,' zei ze. De raadsheer mompelde iets dat ik niet kon verstaan, terwijl Geraint naar voren schoot en met een lichte buiging liet weten dat hij de opdracht begrepen had. Hij wenkte me, waarmee hij wilde zeggen dat ik hem moest volgen. Ik bleef staan. Wat moest ik doen? Herinnerde ze het zich niet meer? Wat kon ik zeggen? De gedachten buitelden door mijn hoofd en mijn tong was verlamd. Geraints gezicht betrok en hij greep me bij mijn mouw om me mee te trekken. Ik gaf niet mee. Koningin Aranrod zag het en trok een donkere wenkbrauw op.

'Bedankt voor de informatie. Mocht ik weer van je diensten gebruik willen maken, dan hoor je het,' zei ze en ze keerde me de rug toe. 'Je kan gaan,' besloot ze. Gaan? Ik kon nu toch niet zomaar gaan? Na zeven jaar alles gegeven te hebben? Na voor de zoveelste keer bijna aan de dood ontsnapt te zijn? Ik balde mijn vuisten.

'Graag zou ik uwe Hoogheid willen herinneren aan de woorden die wijlen mijn moeder, prinses Cigfa, zeven jaar geleden na de val van Dyfed gesproken heeft en de belofte die daarbij gedaan is,' zei ik kalmer dan ik me voelde. Aranrod

draaide zich als gestoken om en ik deed instinctief een stap achteruit. Haar donkere ogen spuwden vuur en haar knappe gezicht was vertrokken, alsof ze in een zure appel gebeten had. Cullin en Macsen schoten naar haar toe en de andere aanwezigen draaiden zich naar ons. Koningin Aranrod hield haar hand op en strekte zich uit in haar volle lengte, waardoor ik mij nog kleiner en nietiger voelde.

‘Alle aanwezigen hier weten dat ik niet graag aan die tijd herinnerd word,’ zei koningin Aranrod. Er was geen spoortje warmte in haar stem te bekennen. ‘Maar als je daarop staat, kan ik me herinneren dat prinses Cigfa hier binnen kwam om hulp te vragen voor Dyfed, dat toen reddeloos verloren was. Ze probeerde een Tynged, een magische eed, uit te spreken. Het was een goede vrouw, maar ze was gek van verdriet en ijde van de wondkoorts. Aan die woorden hecht ik geen waarde. Volgens mij heb je genoeg van mijn tijd verspild.’ Voordat ik het door had, greep opperkamerheer Geraint me ruw bij mijn bovenarmen en sleurde me mee naar de deur. Hij had zijn lippen op elkaar geperst en ik voelde zijn nagels in mijn huid.

‘Hoe durf je!’ fluisterde hij me toe. Hij schudde zijn hoofd en het leek alsof hij een heel verhaal ging afsteken, maar het bleef bij een ‘Dit is ongehoord!’ Alle spanning verdween uit mijn lichaam en ik had het gevoel alsof de soep van net weer naar boven kwam. Had ik het al die tijd verkeerd begrepen? Had ik al die jaren gehoopt op een droom die nooit uit zou komen?

Vlak voordat we de deuren van de Grote zaal bereikten, waaiden ze onverwacht open. Een wind die sterker was dan ik ooit gevoeld had, blies mij en Geraint omver. Met een gil liet hij me los. Vlak voordat ik op de grond klapte, maakte ik

me klein en rolde door, tot ik deels op mijn hurken zat. De wind verspreidde zich door de ruimte, liet de kaarsen doven en het haardvuur oplaaien. Hofdames vielen om en ik hoorde de snaren van de harp knappen. De aanwezigen gilden en enkelen wezen mijn richting op. Ik keek om en mijn mond viel open. Vanuit de grote deuren verschenen mistflarden, die zich door de zaal verspreidden. Dat niet alleen, de mist begon ook een menselijk vorm aan te nemen. Een vorm die ik herkende.

‘Mama,’ fluisterde ik.

‘Geen tijd voor aankondigingen, ik moet heer Math spreken,’ zei mijn moeder, terwijl ze langs de hofmeester stapte. Ik volgde haar op de voet, terwijl ik de zaal in me opnam. Het was zo groot hier! Mijn vader had mij weleens meegenomen naar de plaatselijke heren, maar ik was nog nooit in de hoofdstad van Cymbran geweest. Voordat mijn mond open zou vallen, her vond ik mijn manieren. Ondanks dat onze kleren gescheurd waren door de lange tocht, waren we wel van adel, familie van Pryderi ab Pwyll, heerser van het prinsdom Dyfed. Alleen koning Bran stond hoger dan hij. Zij waren samen ten strijde getrokken tegen de Heren van de Schepen, als aanvoerders en gelijken. Voor zover ik me kon herinneren, beheerde grootmeester Math nu het land. Die zou ons helpen. De hele zaal stond vol mensen en bedienden en het was er een drukte van belang. Hun rumoer verstomde toen mijn moeder naar voren liep.

‘Waar is grootmeester Math?’ sprak mijn moeder met luide stem, zonder haar waardigheid te verliezen. ‘Cigfa, Prinses van Dyfed, wenst hem te spreken over een zeer dringende kwestie.’

Alle ogen waren op haar gericht, maar mijn moeder leek niet onder de indruk. Ik ging dicht bij haar staan. Eigenlijk was ik veel te oud om me nog achter haar rokken te verbergen. Al die mensen maakten me nerveus. Iemand riep een bevel en de menigte mensen ging voor ons opzij, waardoor we zicht kregen op de grote stenen troon aan het eind van de grote zaal. Daar zat geen oude man op, zoals ik mij de grootmeester had voorgesteld, maar een vrouw, met lang zwart haar. Haar gezicht was lijkkbleek, alsof ze ziek was.

‘En wat heb jij grootmeester Math dan te melden, prinses Cigfa?’ vroeg de onbekende vrouw. Mijn moeder fronste haar wenkbrauwen en haar ogen schoten verward heen en weer. Blijkbaar klopte dit inderdaad niet.

‘Hoewel mijn boodschap voor grootmeester Math bestemd is, heeft iedereen het recht te weten wat er gebeurd is,’ hervond ze zich. ‘Enkele dagen geleden is Dyfed in handen gevallen van duistere wezens uit de Andere Wereld. We wisten ternauwernood te ontsnappen. Ik kom hier een beroep doen op het oude verbond tussen Cymbran en Dyfed, vrouwe Aranrod, dochter van Don.’ Haar stem klonk kalm en standvastig en ze legde de nadruk op de naam van de vrouw. Die naam kwam me bekend voor. Ineens herinnerde ik me de laatste woorden van oma. Pas op voor de kinderen van Don... Ze was gevaarlijk! Ik trok mijn moeder aan haar mouw en wilde haar waarschuwen, maar ze reageerde er niet op.

‘Waar grootmeester Math op dit moment ook is, ik vraag mij af of hij het goedkeurt dat jij op de troon van koning Bran zit,’ vervolgde ze en bij die woorden hielden meerdere mensen hun adem in. Wat was er aan de hand? Waar was grootmeester Math? En wat wilde die vrouwe Aranrod?’

*‘Deze brutaliteit kan ik je vergeven, mijn beste Cigfa,’ antwoordde Aranrod en ze richtte zich op van de troon. ‘Je bent duidelijk nog niet op de hoogte van de laatste gebeurtenissen. Grootmeester Math is omgekomen toen hij Caer Rhoslyn en zijn inwoners verdedigde tegen de Heren van de Schepen.’ Een stilte viel en een aantal seconden verstreken voordat ik het nieuws volledig tot me doordrong. Hoe waren die plunde-
raars hier gekomen? Papa en koning Bran gingen hen toch tegenhouden aan de grenzen? Dat betekende dus...*

‘Het is duidelijk dat koning Bran, Prins Pryderi en de zijnen verslagen zijn,’ vervolgde Aranrod. ‘We kregen al enkele dagen geen berichten meer van het leger. De laatste boodschappers konden hen niet meer vinden. Voordat we begrepen wat dit inhield, werden we volledig door de Heren van de Schepen verrast. Er waren te weinig manschappen om de hoofdstad en de rest van Cymbran te beschermen. Ik heb uiteindelijk met magie de Heren van de Schepen weer de zee in gedreven en een magisch schild over Cymbran geworpen. Zo kunnen hun schepen ons niet meer vinden. Als dank voor deze verdiensten heeft het volk mij gevraagd de plaats van koning Bran in te nemen.’

Een steen viel neer in mijn maag. Mijn vader, de grootste krijger van het land, was verslagen. Hij keerde niet meer terug. Ik kreeg het gevoel dat ik zweefde, alsof ik hier niet echt was. Dit was niet waar. Het was een leugen, een slechte droom. Toch moest er iets van kloppen. Anders had hij Dyfed en ons vast gered. Mijn moeder liep naar vrouwe Aranrod, nee, koningin Aranrod toe, en ik schoot haar achterna.

‘Hoeveel kostte die magie die je hebt aangewend?’ zei ze op gedempte toon waardoor alleen koningin Aranrod, ik en

een paar anderen haar konden horen. ‘Was Dyfed soms de prijs? Ons prinsdom voor de overwinning?’ voegde ze toe en haar stem trilde. De nieuwe koningin liep dichterbij ons toe, waardoor we gedwongen werden een paar passen achteruit te doen. Ik wilde weg. Ze was ons duidelijk niet goed gezind, het was hier verstikkend en papa...

‘Geloof mij,’ snauwde koningin Aranrod zonder haar stem te verheffen. ‘De prijs voor de veiligheid van ons land was hoog.’ Ze draaide zich om en ging op de grote stenen troon zitten.

‘Voor zover ik weet, horen de inwoners van Dyfed een zeker respect te hebben voor de kroon van Cymbran,’ vervolgde ze op luidere stem. Ik bleef me verbazen hoe kalm mijn moeder bleef, ondanks onze vlucht, de zware tocht en het afgrijselijke nieuws over mijn vader. De knoop in mijn maag groeide. Ik zag de hofmeester praten met een gardist bij de deur en het geroezemoes onder de aanwezigen zwol aan.

‘Voor zover ik weet, hoort dat respect wederzijds te zijn. De prinsen van Dyfed voorzien Cymbran van de beste strijders en paarden en we hebben gezworen dat Cymbran en Dyfed elkaar bijstaan in tijden van nood. Die tijden zijn nu aangebroken,’ antwoordde mijn moeder. Aranrod liet een schamper lachje horen.

‘Dat heb je slim gespeeld,’ zei de koningin. ‘Ik denk dat die verplichting alleen in dit geval niet opgaat. Ik wil hier geen mensen missen, zowel manschappen als geleerden die meer weten over de Andere Wereld heb ik hard nodig. Die belofte is gedaan aan het koninklijke bloed van Dyfed. Voor zover ik weet ben jij slechts aangetrouwd.’ Mijn moeder kantelde haar hoofd licht en glimlachte.

'Het koninklijk bloed van Dyfed vloeit niet door mijn aderen,' zei ze bedachtzaam. 'Maar wel in de aderen van mijn dochter Airys.' Mijn moeder deed een stap opzij en ineens waren alle ogen op mij gericht. Ik slikte en deed mijn best mijn hoofd hoog te houden en niet ineen te krimpen. Mijn neus jeukte en ik hield mijn ene hand in de andere om te voorkomen dat ik ging krabben.

'Liever had ik haar op een feestelijke gelegenheid aan het hof gepresenteerd als de erfgenaam van Dyfed. Het lot heeft helaas anders besloten,' zei mam. Ik keek naar Aranrod en zag dat ze me van top tot teen bekeek. Haar gezicht was vertrokken, alsof ik een smerig insect was.

'Aan een klein kind ben ik niks verplicht,' sneerde ze. 'Daarvoor ga ik niet de strijd aan met de Andere Wereld. Dyfed en zijn inwoners zijn een groot verlies, net als koning Bran en de zijnen. Er zal volgens protocol gerouwd worden. Aan gezien je van adel bent, kun je hier onderdak krijgen, al raad ik jou en je kind aan om snel ergens een ander onderkomen te zoeken. Ik heb gesproken,' zei ze en ze gebaarde naar de gardist bij de deur. Heel haar houding liet merken dat de zaak voor haar afgedaan was. Alsof ons volledige prinsdom was afgedaan, weggegooid. Ik liet mijn schouders hangen en er ontsnapte een snik. Cymbran zou ons niet helpen. Papa was verslagen, verdwenen, en ik zou hem nooit meer zien. Hij kón niet zomaar weg zijn. Zonder papa en Dyfed waren we niks. Waar moesten we heen? Al onze familie was ten prooi gevallen aan de Andere Wereld. Wat konden mam en ik nu doen? Mijn moeders stem onderbrak mijn wanhopige gedachten.

'We zijn nog niet klaar, vrouwe Aranrod, dochter van Don,' zei ze bars. Haar stem galmde door de hele zaal, in een

lage toon die ik nog nooit eerder had gehoord. De klank deed me huiveren. 'Je denkt nu onder je verplichting uit te komen, maar dat kan niet voor eeuwig. Wanneer mijn dochter achttien is, zeven jaar vanaf nu, zal je haar helpen om Dyfed terug te winnen, of laat je haar heersen over land dat daar gelijk aan is. Tot zij meerderjarig is, zal zij je dienen om te tonen dat het bloed van Dyfed waardig is om te heersen. Wanneer hier niet aan voldaan wordt, zal het onheil vrouwe Aranrod, dochter van Don, niet sparen.' Nadat ze die woorden had gesproken, tekende ze een symbool in de lucht, waarvan de lijnen oplichtten. De hele zaal baadde in een verblindend licht. Pas na het verstrijken van enkele tellen werd het weer donker in de zaal. Ik zag sterretjes voor mijn ogen en mijn mond was open gevallen. Mam greep mijn arm vast en trok me mee naar de deuren van de Grote zaal. Ik besepte dat ze een Tynged, een magische eed, had uitgesproken.

De mist verdween en daarmee ook de schimmen. Ik uitte een snik toen het geliefde gezicht van mijn moeder oploste. Het was fijn haar weer te zien, na al die tijd. In mijn hoofd buitelden mijn gedachten over elkaar heen. Ze had toch gelijk gehad! Haar woorden hadden kracht. Ik had er niet in durven geloven, niet nadat ze gestorven was aan koudvuur, door de wond aan haar been. In elk geval was mijn herinnering niet door verdriet vertroebeld geweest. Mijn moeder was geen ijle zwakkeling, maar een sterke vrouw, die een magische eed voor haar dochter had uitgesproken.

Ik stond op en mijn stijve spieren lieten opnieuw van zich horen. Het hele tafereel lang had ik in dezelfde houding gezeten. Koningin Aranrod stond al overeind. Haar kunstige

kapsel hing scheef en ze was nog bleker dan anders. Rondom haar dwarrelden enkele vellen perkament. De meeste anderen lagen nog op de grond, met grote ogen van schrik. Er gilte iemand en de harpspeler snikte luid. De koningin wees met een lange vinger naar mij en haar gezicht was vertrokken. Instinctief keek ik naar de grote deuren en schatte de afstand. Nee, ik moest blijven staan. Dit moment zou een einde maken aan mijn jaren als boodschapper en de rest van mijn leven bepalen. Ik zou mijn ouders geen eer aan doen als ik terugdeinsde. Hoe graag ik het ook wilde.

‘Dat kreng!’ spuugde koningin Aranrod uit van woede, voor ze zich wist te hervinden. ‘Er zat dus meer in die nuffige geleerde dan ik dacht,’ vervolgde ze kalmer, al spraken haar donkere ogen boekdelen. Alle ogen waren nu op ons gericht. Blijven staan, bedacht ik me. Ik ben van adel, meerderjarig en de gelijke van Aranrod. Die gedachte vocht met zeven jaar harde lessen, waarin ik had geleerd om juist onopvallend te zijn. Zeven jaar van wegglijpen, alle aandacht ontwijken en in de menigte opgaan. Ik beet op mijn lip, balde mijn vuisten en hield mijn hoofd hoog.

‘Aan deze Tynged kan ik niet ontkomen,’ zei ze. De woede in haar ogen deden mij bijna opnieuw ineenkrimpen. Als het kon, had die blik mij tot as verschroeid. Ik vroeg me af waarom ze het niet deed. Zij wist hoe ze magie kon aftappen van de Andere Wereld en ze had de Heren van de Schepen verslagen. Zo’n nietig persoon als ik zou vast geen probleem zijn. Nee, elke magie had zijn prijs. Dat had mam gezegd. Hopelijk was ik het niet waard om die prijs te betalen. Ze draaide zich om naar de tafel en zocht tussen de rollen die er nog lagen. Uiteindelijk vond ze er één en streek die glad.

Er daalde een verwachtingsvolle stilte over de zaal. Mensen fluisterden met elkaar en in mijn ooghoeken zag ik hoe Geraint en een aantal dienstmeiden en pages zich in een hoek verzameld hadden. Shona was er niet bij. Ze keken grimmig, maar waren te nieuwsgierig om de zaal te verlaten. Wat zou er gebeuren?

‘Nog steeds zie ik Dyfed als verloren,’ doorbrak koningin Aranrod de stilte. ‘Zelfs met mijn magie, alle kennis en manschappen die we hebben, ga ik het niet riskeren.’ Ik beet zo hard op mijn lip dat ik bloed proefde. Ze was zo machtig, waarom hielp ze dan niet? Voordat ik mezelf weer ging verliezen in woede, sprak ze weer.

‘Toch moet de magische eed voldaan worden,’ zei ze. ‘Daarom...’ ze draaide zich om en keek me aan met een glimlach die me bijna net zo bang maakte als de slechte wezens van de Andere Wereld. ‘Geef ik, in alle macht die ik bezit, vrouwe Airys van Dyfed, dochter van Cigfa en Pryderi, zoon van Pwyll en Rhiannon, het gezag en de prinselijke rechten op het eiland van Myrdin en de kleinere eilanden die zich daarom heen bevinden. Samen zijn zij groot genoeg om Dyfed te vervangen. Hierbij is de Tynged vervuld.’

Een donderslag knalde door de zaal. Mijn moeders teken verscheen vlammend in de lucht en doofde. Het voelde alsof de bliksem mij getroffen had en mijn knieën begaven het. Myrdin. Het verlaten spookeiland. Ze had me beter direct ter dood kunnen veroordelen.

Elke magie, elke wens heeft zijn prijs

Zeven jaar geleden raakte Airys alles kwijt aan de Andere Wereld: haar moeder, haar vader en haar prinsdom Dyfed. Zeven jaar lang diende ze koningin Aranrod, die haar beloofde te helpen Dyfed terug te winnen.

Nu is het eindelijk tijd om terug te vechten en haar prinsdom terug te winnen. De beloofde hulp van koningin Aranrod komt echter in een andere vorm dan verwacht. In plaats van ten strijde te trekken tegen de Andere Wereld, wordt Airys verbannen naar het eiland waar alle spookverhalen vandaan lijken te komen: Myrdin. Op dit spookeiland moet ze haar angsten overwinnen om terug te krijgen wat ze is verloren.

Cathinca van Sprundel (1989), in het dagelijks leven redacteur en tekstschrijver, verzon van kleins af aan al grootse fantasy-verhalen. Zo groots, dat ze bijna nooit af kwamen. Totdat ze de Scelta Manuscriptenwedstrijd ontdekte en ze in recordtempo haar debuutroman *De Vrouwe van Myrdin* neerpende.

© Joeri de Jong

Voor meer over Cathinca:
www.cathinca.com

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 9789491884603

9 789491 884603